

40

Не обіцяв, як інші, нереального

Крісло сільського голови Олексій КОДЕБСЬКИЙ посів у 34 роки, ще за радянських часів. На той час Петропавлівська Борщагівка, яка територіально розташована неподалік Києва, нічим не відрізнялася від сотні інших українських сіл. Проблем було безліч. Тож йому, учаснику бойових дій, нагородженому орденом «За мужність», і спало на думку спробувати себе на посаді сільського голови, аби змінити на краще життя рідного села. У щирість його намірів, заповзяття та рішучість односельці повірили одразу.

– Територіально Петропавлівська Борщагівка завжди входила в межі Києво-Святошинського району, а ось на практиці село було нікому не потрібне, – розповідає Олексій Іванович. – Районна рада, обласне керівництво кивали на Київ, мовляв, не сьогодні-завтра столиця «проковтне» село, тож вкладати гроші в його розбудову сенсу немає, доцільніше віддавати їх віддаленим населеним пунктам. Столичні столоначальники також вважали Петропавлівську Борщагівку неперспективною і, у свою чергу, не поспішали ділитися коштами. Одне слово, село занепадало, й таку ситуацію слід було виправляти...

– Олексію Івановичу, але ж у вас не було досвіду роботи на ниві самоврядування. А люди вам повірили, пішли за вами?

– Я казав їм про те, що було насправді. Не обіцяв, як інші, нереального, що завтра зроблю дороги, збудую школу, бо маю зв'язки з будівельними організаціями. Бо, щоб відремонтувати дороги, треба реально мати кілька мільйонів гривень. Звичайно, таких грошей у сільради не було. Єдиний шлях – їх треба заробляти. Тож 1989 року, коли розпочався кооперативний рух, ми його підтримали. Почали залучати на свою територію малі та середні приватні підприємства, точніше сказати, реєстрували їхні юридичні адреси. Так почалися перші надходження до бюджету сільради, з дотаційного населеного пункту ми поволі перетворювалися на прибутковий. А вже маючи гроші на руках, напрацьовували перспективу соціально-економічного розвитку,

планували розв'язання інших глобальних проблем.

Першим на порядок денний вніесли питання газифікації населеного пункту. Коли ж упоралися з цим, почали будувати дороги з твердим покриттям. До речі, сьогодні маємо 89 кілометрів заасфальтованих шляхів. Потім власним коштом завершили третю чергу будівництва школи: побудували актовий і спортивний зали, їдальню. Навіть установили автономну котельню. Дитсадок «Малютко», котрий відвідують понад 100 дітей, – наша особлива гордість. На черзі – зведення ще одного сучасного дошкільного закладу, який будуватимемо за індивідуальним проектом. Цей дитсадок розрахований на 150 місць. Саме стільки батьків нині вже стоять у черзі. Маємо й чудовий стадіон зі штучним покриттям та міні-стадіон. Наші футболісти тренуються тут за будь-якої погоди й будь-якої пори року.

Розпочали зводити Будинок дитячої творчості, де наші дітлахи, підлітки розвиватимуть свої творчі здібності. Талановитої молоді, яка вже заявила про себе на районних, обласних і навіть всеукраїнських конкурсах, у Петропавлівській Борщагівці чимало. Готові всі необхідні дозволи й на медичний заклад, власну поліклініку, котрі незабаром з'являться в селі. Паралельно ведемо будівництво медичного центру, де наші мешканці обслуговуватимуться на пільгових умовах.

– Виходить, свого часу ви обрали правильний курс, спрямований на відродження села?

– Виходить, так. Найголовніше те, що ми ніколи не «розпиля-

лися». Щороку вирішували якесь одне основне питання. І допоки не розв'язували проблеми повністю, за інше не бралися. Так і розвиваємося. До речі, вже три роки поспіль перемагаємо в конкурсі на найкращий розвиток населеного пункту та зразковий правопорядок, запроваджені Міністерством регіонального розвитку, будівництва і ЖКГ.

– Тож можна констатувати, що село нині стабільно розвивається...

– Скажу так: ми, набиваючи гупи, робили правильні висновки, вчилися на помилках наших попередників, сусідів. Наприклад, свого часу колишнє керівництво сусідньої сільради піддалося спокусі швидкого заробітку. Довго не мудрували й розташували на своїй території купу автоцентрів. Гроші, звісно, потекли рікою, та невдовзі сталася криза, автопродажі різко скоротилися. Як результат – у бюджеті села ані копійки й теперішньому керівництву не позаздриш. Натомість завдяки зусиллям нашого депутатського корпусу збудовано збалансований, диверсифікований комплекс, а на депозитах сільради сьогодні майже 30 мільйонів гривень. Активно розвивається бізнес, розширюється соціальна сфера.

– Не таємниця, що Петропавлівська Борщагівка має всі шанси влитися до столиці. Як ви ставитеся до цього?

– У жодному разі ми не пристаємо на цю пропозицію. Бо розуміємо: крім того, що зміниться статус мешканця з сільського на міського, більше не матимемо нічого. Яскравий приклад того – Жуляни. Свого

часу місцеве керівництво обома руками вхопилося за ідею об'єднання зі столицею. Повірили обіцянкам, погодилися. І що в результаті? Столична влада збудувала там школу й на цьому поставила крапку. Я, наприклад, чітко розумію, що столичну владу, окрім землі, яка ще подекуди залишилася поблизу Києва, нічого не цікавить. Щойно вони отримують бажаний шмат для чергової забудови, тієї ж миті забувають про обіцяне. І наша громада це усвідомлює, тож більшість людей категорично проти будь-якого злиття. Розумію, столиця має розширюватися, розбудовуватися й, зрештою, колись ми таки вийдемо до її складу. Та все ж хочеться сподіватися, що до того часу зміняться правила гри, не лише проголошуватимуть обіцянки-цяцянки, а й виконуватимуть зобов'язання.

– Із якими питаннями до вас найчастіше нині звертаються люди?

– Найбільше заяв і звернень стосуються надання землі. Свого часу ми чесно й справедливо розподілили ресурс, який мали, між людьми та бізнесом. Та, на жаль, лише одиниці громадян збудували собі житло, а решта – продали ділянки. Хтось на виручені кошти придбав квартиру, хтось розв'язав інші фінансові проблеми. А тепер, зрозумівши справжню вартість землі, йдуть, вимагають, просять іще кілька соток. Та вільної землі ні в селі, ні в районі немає.

– І які перспективи в таких прохачів?

– На жаль, зарадити тут нічим не можемо.

– Екологічна проблема нині є найбільючішою для багатьох населених пунктів країни. Як її у вас розв'язують?

– Розпочну з того, що проведення Дня довкілля у столиці ми щоразу чекаємо з острахом. Ті, хто переймається вивозом сміття з Києва, чомусь вважають своїм обов'язком звали-

ти весь непотріб нам. Сміття вивозять вантажівками, скидають на околиці, в річку, в посадку. Це справжнє лихо для нас. Нещодавно створили комунальне підприємство, котре має відстежувати ці неподобства, навіть запровадили посаду інспектора з охорони навколишнього середовища. Звісно, складаємо адміністративні протоколи про порушення, це дає певні результати. Однак питання все ще стоїть надто гостро. Не хочу нікого образити, але в такій ситуації чимало оливи у вогонь підливають і місцеві мешканці, які не бажать і копійчини платити за вивезення сміття та викидають його, де заманеться, перетворюючи зони відпочинку на сміттєзвалища. Як бачите, проблем вистачає, тож плануємо невдовзі облаштувати біля річки Нивки рекреаційні зони. Відповідний проект уже розроблено.

– Олексію Івановичу, судячи з того, з яким запалом ви розповідаєте про життя села, роблю висновки, що, крім клопоту, ви все-таки отримуєте від роботи задоволення?

– Саме так. Задоволення є вже від того, що з'явилася можливість зробити більше корисного для односельчан. Тішить і сама робота в нинішньому депутатському корпусі пліч-о-пліч із серйозними грамотними людьми. Це дає змогу принципово, але без конфронтації розглядати питання, що виникають, і знаходити правильні рішення.

– Якими вам бачаться перспективи на майбутнє?

– Ми й надалі працюватимемо за вже обраними пріоритетними напрямками розвитку села, готові активно долучатися до нових інноваційних проектів і програм. Головне, щоб від цього був позитивний результат. Усе це робиться для покращення рівня життя людей, соціально-економічного та культурного розвитку. Ми маємо постійно

жити з думкою про майбутнє і знати, що конкретно слід робити. Лише тоді, перефразовуючи відомий вислів, зможемо досягти поставленої мети і не соромно буде дивитися у вічі прийдешнім поколінням.

Вела розмову
Віра ТКАЧЕНКО.

Кодекс

Голова Київської облдержадміністрації Анатолій ПРИСЯЖНЮК:

– Примітно, що Петропавлівська Борщагівка попри складну економічну ситуацію нині залишається на плаву, йде правильним курсом, динамічно розвивається й належить до найкращих сіл району. Тут підтримують духовність, допомагають освітянам, на належному рівні утримують медицину. Звісно, що насамперед це відбувається завдяки очільнику села, його голові Олексію Івановичу Кодебському. На цій посаді йому довелося пережити доволі складні часи. Однак односельчани жодного разу не пошкодували про свій вибір. Упродовж майже тридцяти років утримувати лідерство – це велика особиста заслуга, це, можна сказати, героїзм.

Вітаючи Олексія Івановича з днем народження, хочеться побажати йому довгих літ, міцного здоров'я, наснаги задля нових звершень.

Від редакції: колектив «Віча» також приєднується до теплих побажань на адресу Олексія Кодебського, який 2 жовтня святкує свій 64-й день народження.